

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 4. S. Wilfridus in Frisia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

Sæculum VII factum referens dicit, se illud ab illis,
A. C. 679. qui ipsum juvenem id narrantem audi-
 verant, accepisse.

§. VI.

S. Wilfridus in Frisia.

Eddi. c. 23.
 24.

Sanctus Wilfridus, Sede sua injuste
 pulsus, ex consilio Fratrum suorum
 Episcoporum Romam ire & injuriæ repa-
 rationem petere statuit. Itaque multis
 millibus Monachorum, quibus præfue-
 rat, Episcoporum curæ commissis, cum
 suis Clericis & comitatu navem con-
 scendit. S. Viri hostes, rati, ipsum per
 Franciam Occidentalem, nempe electa
 via brevior, iter facturum, præmissis
 ad Regem Theodoricum & Ebroinum
 donis rogarunt, ut in remotissimas ter-
 ras proscriberetur, vel, sociis ejus inter-
 feclis, rebus omnibus privaretur. Ecce
 vero errorem! Franci, quibus Wilfridus
 ignotus erat, Winfridum Episcopum
 Lichfeldiensem, & ipsum Sede sua pul-
 sum, capiunt, pecunias omnes diripiunt,
 multosque S. Viri socios mactant.

6. 25.

Interim S. Wilfridum directo ad O-
 rientem itinere ad Frisones, falsorum
 Deorum Cultores delatum, illius Gen-
 tis Rex Algisus honorifice excepit, &
 subditis suis Evangelium prædicantem
 non prohibuit. Cum deinde, Sancto E-
 piscopo in erudiendis his populis desu-
 dante

dante, eodem anno majorem piscium copiam cepissent, & omnis generis fructus fuissent uberiores, insolitam abundantiam Deo, quem Wilfridus prædicabat, in acceptis retulerunt. Itaque S. Wilfridus cunctis fere Optimatibus, & multis ex populo millibus sacro fonte ablutis primi illius Gentis Apostoli Nomen meruit. Inter hæc advenientes Legati ab Ebroino missi scriptas ad Algisum Frisonum Regem litteras reddunt, in quibus modium solidis aureis plenum huic Principi se daturum pollicitabatur, si vel Wilfridum Episcopum vivum, vel interfecti caput sibi mitteret. Rex prandens has litteras præfente S. Wilfrido & Sociis ejus, Ebroini legatis & magna populi frequentia recitari jubet; mox correptam & laceratam in focum projicit, dicens conversus ad Legatos: Domino vestro renunciate meo nomine: Ita Creator Regnum & vitam destruat hominis, pejerantis, & initum foedus violantis!

His Legati erubescens recesserunt.

S. Wilfridus hyeme in Frisia transacta, anno 679. vere ineunte profectus, ut Romam tenderet, divertit ad Dagobertum Regem Francorum in Austrasia, qui hospitem peramice excepit, accepti beneficii memor. Nam cum Dagobertus

Sæculum VII
A. C. 679.

c. 26.

c. 27.

Sup. Lib.
XXXIX.

tus §. 26.

Sæculum VII tus Sigeberto III. Parente ejus defuncto
A. C. 679. in Hiberniam a Grimoaldo Palatii Magi-
 stro missus fuisset, & post annos viginti
 omnium votis esset revocandus, Austra-
 siæ Proceres ad S. Wilfridum litteras
 dederunt, quibus acceptis, ille Princi-
 pem omnibus ad iter necessariis instru-
 ctum addito militum præsidio in Regnum
 suum remisit. Igitur Rex Dagobertus
 S. Wilfrido Episcopatum Argentoraten-
 sem, in Regno suo amplissimum, confer-
 re cogitabat; sed hanc Dignitatem ac-
 cipere recusantem, dato itineris socio A-
 deodato Episcopo Tullensi, donis cumu-
 latum Romam dimisit.

Hospites humanissime excepit Berch-
 terus seu Pertharitus Rex Longobardo-
 rum, vir timens Deum, humilitatis &
 pacis amans, qui ad S. Wilfridum dixit:
 Inimici tui, missis ad me ex Anglia Nun-
 ciis magna mihi dona obtulerunt, si te
 vinculis darem & Romam ire prohibe-
 rem, seditiosum te enim & Episcopum
 fugitivum appellant. Respondi: *Cum
 juvenis ex patria proscripius apud Regem
 Hunnorum Gentilem morarer, juramen-
 to & in nomine Idoli sui mihi promisit,
 nunquam commissurum se, ut me mani-
 bus inimicorum meorum traderet. Ali-
 quanto post tempore adsunt ab hostibus
 meis Legati, modium solidorum aureorum
 dare promittentes, si me ipsis traderet;*
 at

at renuit ille dicens; in propriam se perniciem ruiturum, si datam Diis fidem & juramentum violaret. Multo minus ego, qui verum Deum agnosco, animæ meæ exitium accersam, etsi totum mundum lucrari possim. Itaque S. Episcopo Præsidarios dedit, qui eum Romam perducerent.

§. V.

Concilium Romanum in Causa
S. Wilfridi.

Sanctus Wilfridus, confecto feliciter itinere Romam perveniens, cognovit, notam ibi esse adventus sui causam, quod Conwaldus Monachus a Theodoro Archiepiscopo missus litteras attulisset. Igitur Agatho Papa, Synodo plusquam quinquaginta Episcoporum in Basilica Salvatoris mense Octobri anno 679. convocata, postquam causæ tractandæ summam exposuit, Andreas Ostiensis & Joannes Portuensis sententiam suam de Actis sibi cum aliis Episcopis ad examinandum commissis, tam de iis, quæ pro se S. Wilfridus, quam de illis, quæ contra ipsum Adversarii obtulerant, edixerunt: Omnibus rite pensatis, ajebant, nullius criminis, quod Depositionis pæna dignum esset, canonice convictum invenimus; econtra constat virum esse eximia animi moderatione, cum nullam seditio-

c. 28.
to. 6. Conc.
p. 579.

Hist. Eccles. Tom. 1X. B b nem